

רוני היקר שלנו,

כמה אהבנו אותך. וכמה שאנחנו עדיין אוהבים אותך. לא משנה איזה אתגרים עברת בחיים, תמיד היית שומר את זה לעצמך ומנסה לא לתת לאחרים להרגיש את זה.

כששאלנו מה נשמע, הייתה תשובה קבועה: הכל בסדר.

בצניעות האופיינית לך דאגת לאלו שהיה קשה להם, גם כאשר לך לא היה קל.

לפני הרבה שנים נוצר לך שם חיבה "דה-ז'וק". מאז ועד לפעם האחרונה שביקרתי אותך לפני שנתיים, כך כיניתי אותך. הוספתי לזה קמצוץ של מבטא צרפתי.

היכולת שלך לשמור על קור-רוח, למרות אתגרים וקשיים שנחשפת להם לאורך השנים, הייתה ראויה להערצה. בעיקר כי ברור שכן היה קשה לך אבל מצאת את הדרכים השקטות שהתאימו לך להתמודד.

כשהחלטת לחזור ללימודים כסטודנט בוגר ועשית תואר, התמוגגנו והתפעלנו מהיכולות שלך. חשנו גאווה בך.

מקווה שעכשיו אתה במנוחה.

תחסר לנו ותמיד תהיה חרוט בזיכרוננו, בן כיתה ואח יקר. קשה לי לקבל שלא תהיה חלק מהחיים שלנו, שאנחנו נפרדים ממך מוקדם מדי. חשבתי שארגיש הקלה בשבילך אבל זה מהול ביגון שלא ציפיתי לו וגם בתיסכול.

כל זה לא הוגן.

למשפחת גוֹטֶר והמשפחה המורחבת, מאחלת לכם חוזק ושלא תדעו עוד צער.

אורה נמלי